

Proloog

Dat is iets wat ik nooit meer zal kwijtraken... het geluid van een lichaam dat over de motorkap heen klapte. De miselijkmakende dreun, de krachteloze ledematen die al rondmaaiend uit het zicht verdwenen. Mijn voet die op de rem trapte, maar te laat, waardoor ik het ongeluk niet meer kon voorkomen. Mijn hart dat zowat mijn borstkas uit sprong van pure schrik. Het pure afgrijzen om wat er gebeurd was, dat besef dat me verscheurde, dat mijn gedachten aan flarden reet.

En daarna een daverende stilte.

We keken elkaar met open mond aan; de tijd stond even stil. Heel even maar; net zo lang dat de werkelijkheid tot ons kon doordringen. Het loodzware, vreselijke besef als een steen onder in mijn maag, een gegons dat in mijn oren begon te klinken, mijn hart dat in mijn slapen bonkte.

Het was pikdonker en het regende. Het licht van de koplampen spiegelde in de plassen en de regendruppels spatten op de voorruit uiteen voordat de ruitenwissers ze wegvaagden. We waren op weg naar huis na een avondje uit, een laatste etentje bij mensen thuis vóór onze bruiloft over drie dagen. Het dinertje was georganiseerd door Stacey, de onbetwiste koningin van ons vriendengroepje, die iedere gelegenheid aangreep om mensen uit te nodigen en haar laatste verbouwingsprojecten te laten zien. Het was een mooi moment geweest om de laatste details voor onze grote dag te stroom-

lijnen, zodat duidelijk was wat er wanneer zou gebeuren en wie waar wat moest ophalen.

Het was leuk geweest en iedereen was aangeschoten geraakt door de champagne. Ik had niet bijgehouden hoeveel ik dronk, want we zouden met een taxi naar huis gaan. De volgende dag bracht Stacey onze auto dan terug. Maar alle taxi's waren bezet, dus hadden we besloten toch maar zelf te rijden. Het was hooguit een kwartiertje naar huis, en we konden een achterafweggetje nemen. Er zat niets anders op, tenzij we bij Stacey op de bank bleven slapen.

Het kon best, zeiden we tegen elkaar toen we onze gordels vastmaakten. Het was al laat, en wie ging er nou met dit weer op pad?

Dat alles flitste door mijn hoofd terwijl ik bleef zitten wachten tot de onbekende zou opstaan en zich afkloppen. Met de wanhopige wens dat er níét net iets vreselijks was gebeurd.

Er klonk een stem in de stilte.

'O, shit. Volgens mij... Hebben we nou iemand aangere-den?'

Door Ethans woorden, hardop uitgesproken, werd het allemaal nog echter. Ik kreeg een beklemd gevoel op mijn borst en de adem stokte in mijn keel. Plotseling deden mijn longen het niet meer; ik kon niet meer in- of uitademen. Mijn mond ging open en ik hapte naar lucht als een vis op het droge, maar mijn lijf weigerde te doen waarvoor het bedoeld was. Ik voelde een hand op mijn arm, die aan me schudde.

'O god, wat is er aan de hand?'

Ik sloeg met mijn handen op mijn borst in een wanhopige poging mijn spieren tot actie te dwingen. Ik ga dood, dacht ik terwijl er vlekken voor mijn ogen verschenen. Ik ga dood, hier en nu.

Op dat moment verloor ik het bewustzijn, en ik kwam pas weer bij toen ik thuis was, in de bescheiden cottage die we

hadden gehuurd in Cononley, een dorpje niet ver van Skipton in North Yorkshire. Mijn herinneringen waren vaag, even verwaterd als het uitzicht door de beregende voorruit, en weigerden scherper te worden.

Ik wist niet goed meer wat er gebeurd was, hoe het allemaal zo gekomen was. Maar van één ding was ik akelig scherp doordrongen: het besef van wat ik gedaan had.

Nicci keek op toen Ethan haar een glas water bracht, naast haar neerhurkte en het haar uit haar gezicht streek. Ze nam een slok, en nog een. Heerlijk, dat koele water in haar keel. Ze wist dat ze een paniekaanval had gehad, iets waarvan ze last had sinds haar moeders ziekte, al die jaren geleden toen ze in de eindexamenklas zat. Daarna was ze dan altijd versuft en uitgeput, en baadde ze in het zweet.

Gelukkig had Ethan dit wel vaker meegemaakt en wist hij wat hij doen moest. Hij had het stuur overgenomen en haar thuisgebracht, naar binnen gedragen en op de bank gelegd, en haar toegedekt met een plaid. Luttele seconden later had haar Jack Russell-terriër Mack zich onder de plaid gewurmd om bezorgd aan haar gezicht te gaan likken; hij voelde dat er iets mis was.

Ze woonden in het middelste huis van een rijtje. De cottages, opgetrokken uit de plaatselijke steen, waren voormalige arbeiderswoningen waarin wevers hadden gewoond van de allang gesloten textielfabriek verderop in het dorp. Volgens Ethan was het huis te klein, maar zij vond het er fijn, met vóór het uitzicht op de heuvels en achter op de akkers. Het had een eenvoudige indeling, en was makkelijk schoon en aan kant te houden. Voorin lag een woonkamer, achterin de keuken, en in de gang daartussen liep de trap naar boven. Daar hadden ze aan de achterzijde een grote slaapkamer, en voorin een kleinere met een badkamertje. De stoffering was

ietwat sleets en zwaar gedateerd, het meubilair was aftands, de badkamer voorzien van sanitair in een avocadogroene tint, maar het had iets knus.

De voorkamer was klein, 'sfeervol' volgens de makelaar van het verhuurbedrijf, en er paste niet meer in dan een bank en een stoel, samen voor de haard, en een eettafel tegen de achterwand. Ethan moest nog een blok hout in de kachel gelegd hebben, want ze zag oranje vlammen aan de glazen ruit likken.

'Gaat het, lief?'

Bij het geluid van zijn stem schrok ze op uit haar versufte staat en met een gepreveld 'dank je' gaf ze hem het lege glas terug. Ze voelde zich slap en futloos, en achter haar slapen bonkte de hoofdpijn. Ze zakte achterover in de kussens, liet haar ogen dichtvallen en vroeg zich af of haar fantasie met haar aan de haal was gegaan, of ze zich dingen inbeeldde. Dat was wel vaker voorgekomen, dat ze in paniek raakte over dingen die kónden gebeuren zonder dat dat echt het geval was, en dan kwam ze uit zo'n aanval in de vaste overtuiging dat er echt iets vreselijks was gebeurd. Ze wist dat ze een paniekaanval had gehad, maar die beelden in haar hoofd: waren die echt?

Ethan zette het glas op het salontafeltje en stond op. Hij haalde een hand door zijn donkere, golvende haar. Hij zag er verfromfaaid uit, hij had een verwilderde blik in zijn blauwe ogen en stoppels op zijn normaal gladgeschoren gezicht. 'Ik ga maar even terug, de situatie opnemen,' zei hij, met een snelle blik op de deur. 'Kijken hoe het met hem is.'

Door zijn woorden schoot het ongeluk haar weer te binnen, een film in slow-motion waardoor haar hart weer begon te bonzen. *O god, ik heb iemand aangereden.*

Er biggelde een traan over haar wang. Een geweldige avond, die binnen enkele seconden in een nachtmerrie was veranderd. Het leek haast niet mogelijk.

Ze keek hem na, angstig en hulpeloos, en bad dat het slachtoffer van de aanrijding niets mankeerde. Ze beefde over haar hele lijf, ze was tot op het merg verkleumd en in gedachten zag ze de vreselijkste scenario's voor zich. Klap-pertandend trok ze de plaid strakker om zich heen en hoopte dat ze wakker zou worden uit deze nachtmerrie.

Tien minuten later was hij al terug. Hij draaide de deur op slot en schoof de grendel ervoor, en kwam toen naast haar op de bank zitten. Hij ademde langzaam uit, alsof hij probeerde zichzelf te kalmeren. Ze klemde haar handen onder de plaid ineen en bracht ze naar haar borst om ergens houvast aan te hebben. Enerzijds wilde ze natuurlijk weten wat er gebeurd was, maar anderzijds ook niet.

‘Er stond een ambulance. En de politie was erbij.’

Nicci's spieren ontspanden zich lichtelijk, haar borstkas was niet meer zo beklemd, ze kon makkelijker ademen. Dat was precies waarop ze had gehoopt. Het slachtoffer ontving medische zorg.

‘Was hij... in orde?’ fluisterde ze met de moed der wan-hoop.

Hij vertrok zijn gezicht. ‘Ik ben niet te lang blijven staan, want ik dacht dat dat er verdacht uit zou zien. En de politie had de weg afgezet. Maar...’ Hij perste zijn lippen op elkaar alsof hij niet verder wilde vertellen. Hij zuchtte. ‘Er zaten twee ambulancemedewerkers bij hem...’ Er verschenen rimpels in zijn voorhoofd en zijn stem trilde van onzekerheid. ‘Volgens mij ging het niet slecht.’ Hij knikte in zichzelf. ‘Hij leefde nog. Dat weet ik zeker.’ En met een blik op haar: ‘We hebben niemand doodgereden.’

Ze slikte moeizaam en zei bijna mechanisch, alsof ze geen enkele binding had met haar eigen woorden: ‘Gelukkig maar.’

In gedachten was ze niet in de kamer; in gedachten was ze teruggevlogen naar de plaats van het ongeluk en probeerde

zich te herinneren wat er precies gebeurd was. Maar het leek wel of alles steeds vager werd naarmate ze meer haar best deed de beelden helder voor ogen te krijgen. Hoe kon het dat ze hem niet gezien had? Zo hard had ze echt niet gereden. Integendeel. Of was dat gewoon wat ze wilde geloven? Was haar verstand bezig dingen te verzinnen, de geschiedenis te herschrijven om zichzelf een beter gevoel te bezorgen?

Plotseling had ze het veel te heet; ze werd kletsnat onder haar oksels en haar kleren kleefden aan haar rug. Ze smeede de plaid van zich af. Mack knorde even omdat hij van zijn plek geschoven werd toen ze rechtop ging zitten. Met beide handen veegde ze over haar gezicht.

‘Misschien moeten we...’ Ze trok een grimas, want nu pas begon ze na te denken over de gevolgen. ‘Misschien kunnen we maar beter naar de politie gaan?’ Het klonk als een vraag, en hij sperde zijn ogen wijd open. Hij leek bang. Precies zoals zij zich voelde. Dit zou alles kapotmaken, dit zou verstrekende gevolgen hebben voor hun leven. Schuldgevoel greep haar bij de keel en kneep haar luchtpijp dicht.

‘Dan komen ze erachter dat we gedronken hadden,’ zei hij zacht, op dringende toon. ‘Dan worden we opgepakt.’ Hij pakte haar hand en hield die stevig vast. Ze vroeg zich af wie hij wilde geruststellen: zichzelf of haar? ‘Als we naar de politie stappen, moeten we de bruiloft afzeggen.’ Hij zweeg even om zijn gedachten op een rijtje te zetten; zijn stem klonk zwaar van de emotie. ‘Ik hou zoveel van je, Nicci. Ik wil dat je mijn vrouw wordt. Dat is mijn allergrootste wens: met jou trouwen.’

Ze beet op haar lip toen de paniek weer op kwam zetten. De bruiloft afzeggen was geen optie, want het ging niet alleen om haar en Ethan, maar ook om haar vader. En om de zaak, hun financiële toekomst. Ze moest er niet aan denken wat er zou gebeuren als bekend werd dat ze met een glas op iemand hadden aangereken.

Ze kneepte in zijn hand. 'Het was vreselijk weer,' prevelde ze in een poging excuses te verzinnen voor wat er gebeurd was. 'Het was donker, je zag geen hand voor ogen.' Ze keek hem aan. 'Zouden ze denken dat het meer was dan een gewoon ongeluk?'

Hij stond op en begon te ijsberen. Met een hand trok hij aan zijn haar terwijl hij wikte en woog. 'Het zal wel afhangen van wat het slachtoffer zegt, denk je ook niet?' Maar even later schudde hij zijn hoofd. 'Nee, Nicci, dat kunnen we niet doen. Dan moeten we blazen. Dat doen ze standaard.' Hij leunde met gebogen hoofd tegen de schouw. 'Er is geen ontkomen aan: we hadden niet in die auto mogen zitten, althans niet achter het stuur. Ze zullen ons rijden onder invloed ten laste leggen.'

Er kwam een gedachte bij haar op, en ze kreunde van ellende. 'Maar je moet het toch melden als je iemand hebt aangereden? Meteen, bedoel ik? Anders is het doorrijden na een ongeval.' Haar stem werd zwakker en alle kracht ebde weg uit haar lichaam. 'En dat hebben we gedaan, Ethan. We hebben niet alleen een ongeval veroorzaakt, maar we zijn daarna doorgereden. Dat is volgens mij strafbaar.' Die laatste woorden sprak ze met enige aarzeling uit, alsof ze ze eerst moest proeven.

Langzaam begon tot haar door te dringen hoe afgrijsselijk de hele toestand was. Ze kreeg het gevoel te verdrinken; naar lucht snakkend greep ze naar haar hals.

'Hé, rustig maar,' zei Ethan, terwijl hij naast haar kwam zitten en haar met een bezorgde blik naar zich toe trok. Susseend wreef hij over haar rug. Stukje bij beetje begon de paniek af te nemen en hij kuste haar kruin terwijl ze uitgeput tegen zijn schouder leunde. 'Kom op, lief, probeer niet in paniek te raken. Het heeft geen enkele zin jezelf helemaal overstuurt te maken. We moeten even rustig nadenken.'

Ze liet haar ogen dichtvallen en knikte, hoewel haar hart

nog bonsde. Gelukkig hoefde ze dit niet in haar eentje te doorstaan, dacht ze, dankbaar voor zijn steun. Plotseling waardeerde ze hun samenzijn des te meer; Ethan was er voor haar, wat het leven ook op hun pad mocht brengen. Zij had de schuld, zij had achter het stuur gezeten, maar hij stond naast haar, vastbesloten haar te beschermen. Zwijgend bleven ze een tijdje zo zitten, zijn arm strak om haar schouders heen terwijl haar ademhaling langzaam kalmeerde.

‘Niemand komt er ooit achter wat er gebeurd is,’ zei hij nadrukkelijk. ‘Als ik me goed herinner stond de persoon in kwestie met zijn rug naar ons toe. Volgens mij heeft hij het nummerbord of zelfs maar het merk van de auto onmogelijk kunnen zien. Dus... ik denk dat we goed zitten.’

Die gedachte liet ze even op zich inwerken; ze konden dus simpelweg niet toegeven wat zij gedaan had? Dat vond ze een heel akelig idee; dit was niet iets wat ze voor de rest van haar leven met zich mee wilde dragen.

‘Het was iemand die op een onverlichte weg liep met donkere kleding aan,’ vervolgde hij. ‘Als we nou maar niet over de bruiloft hadden zitten praten...’ Hij aarzelde en liet de rest van de zin onafgemaakt.

Nicci’s schuldgevoel brandde in haar onderbuik. Had ze nu maar gewacht tot ze thuis waren voordat ze haar zegje had gedaan – dan was dit allemaal niet gebeurd. Het was haar schuld. Ze kneep haar lippen opeen en de tranen prikten in haar ogen.

‘Zullen we afspreken dat dit onder ons blijft?’ stelde Ethan fluisterend voor. ‘Het tegen niemand zeggen?’ Ze maakte zich van hem los en speurde met haar ogen zijn gezicht af. Hij was bloedserieus. Dit was zijn voorstel, de manier om met deze vreselijke situatie om te gaan. Haar hart kromp ineen. Kon het zo makkelijk zijn? Gewoon doen alsof er niets gebeurd was?

‘Maar de auto dan? Die moet schade opgelopen hebben.’

Hij snoof laatdunkend. ‘Een oeroude Land Rover Defender die de helft van zijn leven over de hei heeft gecrost om andere terreinwagens uit de blubber te trekken. Die zit al onder de deuken en butsen.’ Dat was zo, besefte ze. Ethans hobby was terreinrijden, en de meeste weekends zat hij ergens in de bush. Een deukje meer of minder zou niet opvallen.

‘Ik weet niet.’ Met haar vingers masseerde ze haar slapen. ‘Het voelt niet goed.’

‘Maar kijk... wat heeft wie dan ook eraan als we naar de politie stappen?’ Hij wachtte even voor hij verderging. Het klonk alsof hij probeerde niet alleen haar maar ook zichzelf te overtuigen. ‘Het enige waar dat toe leidt, is dat we niet kunnen trouwen, dat we je vaders hart breken, de zaak naar de filistijnen helpen en al onze vrienden kwijtraken.’ Zijn hand viel weg van haar middel, en ze zakte weer onderuit in de kussens. Ze voelde de wanhoop uit al zijn poriën opwellen. *Mijn schuld*, dacht ze. *Ik heb onze levens kapotgemaakt.*

‘Laten we wel zijn,’ vervolgde hij. ‘De gevolgen zouden rampzalig zijn, niet alleen voor ons maar ook voor onze omgeving.’ Hij blies zijn wangen bol. ‘Het slachtoffer heeft al behoorlijk snel medische hulp gekregen, dus vraag je even af... wie heeft er gebeld? Er was verder niemand in de buurt, toch? Dus dat betekent dat hij nog in staat was om zelf te bellen.’ Daar had ze nog niet bij stilgestaan, maar het klonk logisch. Hij knikte. ‘Het komt wel goed.’ Ze zag dat hij zijn kaken koppig op elkaar klemde. ‘Ik garandeer het je, liefje. We reden echt niet te hard. Het komt goed.’

Toen ze hem de zaken zo rustig op een rijtje hoorde zetten, sloeg er een golf van twijfel door haar heen. Enkele van zijn argumenten vond ze aanvaardbaar, maar het vóelde allemaal zo fout.

‘We hebben de wet overtreden. Zit jij daar niet mee? Dat ze erachter komen?’ Ze staarden elkaar aan in een stilte vol onuitgesproken dingen. ‘Als dit later alsnog aan het licht komt,

krijgen we tweemaal zoveel straf. We moeten het nú gaan bekennen.'

Hij bleef zwijgen, maar aan de manier waarop zijn lippen zwiingend bewogen zag ze dat hij in gewetensstrijd verkeerde.

'Weet je wat het is: er is geen makkelijke manier om hiermee om te gaan,' zei hij na een tijdje. 'Maar volgens mij moeten we het zo doen. We zetten iets in onze trouwgeloften, iets waarvan alleen wij op de hoogte zijn. We beloven elkaar er nooit tegen wie dan ook iets over te zeggen. Dan kunnen we allebei met een goed gevoel verder.' Hij liet zich van de bank glijden en knielde voor haar. Hij pakte haar handen en vervolgde: 'Ik weet dat het zwaar wordt, maar dat is de enige manier om door te gaan met ons leven.' Zijn ogen smeekten haar, zijn argumenten waren overtuigend. 'Zodra we het tegen iemand zeggen, is het gedaan. Dan zijn we misdadigers. Dan gaat het bedrijf eraan, hebben we geen inkomen meer en draaien we waarschijnlijk de bak in.'

Ze kermde even toen zijn woorden doel troffen. Hij had gelijk. Er was geen acceptabele optie, zo was het nu eenmaal. De zaak verzwijgen was de makkelijkste oplossing, het pad dat tot de minste schade leidde, zowel voor henzelf als voor hun omgeving. Ze knikte. 'Oké,' fluisterde ze, en op dat moment haatte ze zichzelf meer dan ze ooit in haar leven iemand gehaat had. 'Dan doen we dat.'

Haar hoofd stroomde vol vragen. Stel dat iemand hen gezien had en de ambulance had gebeld? Stel dat het slachtoffer zich de auto en de twee inzittenden herinnerde? Konden ze hier ooit zonder kleerscheuren uit komen?

Op haar trouwdag was Nicci al vóór zonsopkomst wakker. Het was zestien over vijf en te zien aan de gouden gloed die tussen de gordijnen door kroop zou het een schitterende dag worden. Het feit dat de zon scheen leek haar een goed voorteken. Maar de zorgen die aan haar gedachten hadden geknaagd en waarvan ze sinds het ongeluk iedere nacht wakker had gelegen weigerden weg te gaan.

Heeft iemand ons gezien? Is het te laat om de politie te bellen?

Met een zucht stapte ze uit bed; ze voelde zich traag en suf. Nog een zucht. De dag zou zoveel mooier geweest zijn als haar moeder erbij had kunnen zijn, en bijna twee jaar na haar overlijden vergat ze nog steeds soms dat ze er niet meer was.

Haar blik viel op de trouwjurk. Ivoorkleurige zijde met honderden kristalletjes op het nauw aansluitende lijfje genaaid. Rank en elegant, en ze voelde zich er net een prinses in. Ze glimlachte bedroefd in de overtuiging dat haar moeder dit vast een geweldige keuze had gevonden.

Maar zou haar moeder Ethan ook een geweldige keuze gevonden hebben?

Helaas had ze hem nooit ontmoet, want Ethan was pas na het overlijden van Nicci's moeder in haar leven gekomen, op een moment dat ze murw was, en kwetsbaar en verloren. Zoals ze iedereen die het horen wilde vertelde, had Ethan haar weer heel gemaakt. En niet alleen Nicci, maar ook haar

vader. Voor hen beiden was Ethan een godsgeschenk geweest, en haar vader had vaak genoeg gezegd dat het een van zijn allerbeste beslissingen was geweest om Ethan in dienst te nemen.

Ze trok de gordijnen open, zette haar ellebogen op de vensterbank en keek uit over de tuin. Ze had de nacht voor de bruiloft doorgebracht in het ouderlijk huis, want haar vader had bij hoog en bij laag volgehouden dat het ongeluk bracht als ze die nacht samen met Ethan in hun eigen huis zou slapen. Dom bijgeloof, maar ze was zo blij dat hij zo opgewekt was dat ze hem zijn zin gegeven had. En het was ook helemaal niet zo gek geweest om even alleen te zijn en haar gedachten op een rijtje te zetten.

In de achterste hoek van de tuin zag ze het zomerhuisje staan, het eerste tuinhuisje dat haar ouders samen gebouwd hadden. Haar vader was meubelmaker, haar moeder interieurontwerpster en samen hadden ze een briljant team gevormd. Voor dit huisje hadden ze zoveel complimenten gekregen, en zoveel mensen hadden gevraagd of ze voor hen ook zoiets konden maken, dat ze besloten hadden samen een bedrijfje op te zetten. En zo was het allemaal begonnen.

Intussen had het bedrijf elf mensen in dienst, waaronder zichzelf, Ethan en haar vader. De coronalockdowns waren zakiijk gezien een zegen geweest en ze hadden hun aandacht verlegd van tuinverblijven naar thuishkantoren. Toen de kosten van het levensonderhoud de pan uit rezen en de huisprijzen stegen, hadden ze grotere woon- en slaapvertrekken ontwikkeld voor volwassen kinderen die zich geen eigen huis konden veroorloven. En daarna waren ze begonnen met 'Seniorenverblijven' voor mensen die hun bejaarde ouders in de buurt wilden houden zonder ze hun onafhankelijkheid af te nemen. Stuk voor stuk ideeën van Ethan. Hij zat boordevol plannen en enthousiasme, en was zo charmant dat potentiële klanten maar zelden 'nee' tegen hem zeiden.

Ja, het ging geweldig met de zaak, hun toekomst leek vooralsnog zeker en ze kon zich gelukkig prijzen. Toch voelde ze zich somber. Niet alleen door de aanrijding, die nog steeds zwaar op haar geweten drukte; ook andere zorgen streden om haar aandacht.

Ze zag haar eigen spiegelbeeld in het glas, een spookversie van zichzelf: haar schouderlange, rossig-bruine haar nog warrig van het slapen, haar pony die alle kanten uit piekte en wijd uiteen staande bruine ogen met een bezorgde blik erin. Dit moest de gelukkigste dag van haar leven zijn: ze ging trouwen met een man die haar aanbad. Voortaan zouden ze samen wonen en werken. Massa's mensen konden alleen maar drómen van zo'n toekomst.

Alleen wilde Nicci helemaal geen accountant zijn – en dat was momenteel haar rol binnen het bedrijf. Salarisadministratie en facturatie en achter geld aan zitten en bestellingen doen en de boekhouding en... o god, het was allemaal zó saai, zo anders dan de carrière die ze zelf voor ogen had gehad.

Dit was haar moeders werk geweest, en in de loop der jaren had zij Nicci geleerd hoe het allemaal werkte. Toen Nicci nog op school zat, had ze geholpen om zo haar zakgeld te verdienen. Later, toen haar moeder ziek was, had ze haar lerarenopleiding aan de universiteit in de wacht gezet om de administratie en accountancy op zich te nemen. Het zou niet eeuwig duren, hield haar moeder haar maar steeds voor, en ze bedankte Nicci onophoudelijk omdat ze haar eigen plannen opzij had geschoven en thuisbleef. Na het overlijden van haar moeder was ze gebleven omdat haar vader het zo moeilijk had. Hij vertrouwde de geldzaken aan niemand anders toe, zei hij, en hij smeekte haar om te blijven. 'Het is niet voor eeuwig,' beloofde hij, als een soort echo van haar moeder. 'Gewoon totdat ik iemand anders vind.'

Dat was twee jaar geleden. En nu, op haar eenendertigste, had ze zich neergelegd bij het feit dat het er voorlopig

niet van zou komen. *Je kunt die opleiding altijd later nog afmaken*, hield ze zich voor. Sowieso was het waarschijnlijk beter om dat te doen als ze wat ouder was, met wat meer levenservaring.

Op een dag zou ze haar droom achternagaan, en trouwen met Ethan was de eerste stap in de juiste richting. Door met hem te trouwen, stelde ze de toekomst van het bedrijf veilig. Hij zou deel uitmaken van de familie en een vaste positie binnen de firma krijgen. Dat recht had hij dubbel en dwars verdiend met zijn harde werken en zijn vernieuwende ideeën.

Ethan was ooit begonnen als loodgieter, maar al gauw overstapt op de verkoop. Ze hadden elkaar ontmoet toen hij vertegenwoordiger was voor de firma waar zij hun keuken- en badkamermeubilair kochten. Ook toen al borrelde hij over van de ideeën en had hij met het grootste genoegen eindeloos naar de verschillende opties gekeken. Maar het was als een complete verrassing gekomen dat Nicci's vader, Pete, hem een baan had aangeboden.

Ze hadden met hun drieën op kantoor een probleem zitten bespreken toen Ethan met een oplossing kwam en Pete hem een schouderklop gaf. 'Briljant! Kom voor me werken, man, jij bent precies wat we nodig hebben.' Toen Ethan niet meteen reageerde, had hij daaraan toegevoegd: 'Je gaat meer verdienen dan bij je huidige baan.'

Nicci had even naar adem gehapt en haar vader een vermanende blik toegeworpen. Konden ze zich nog een salaris veroorloven? Zij deed tenslotte de boeken, en ze wist dat dat niet zo was.

Ethan lachte. 'Je houdt me voor de mal, Pete.'

Maar haar vader had met een bloedserius gezicht zijn hoofd geschud.

'Nee, ik meen het serieus. We hebben meer hulp nodig. Ik red het niet in mijn eentje en ik worstel met de verkoopkant

nu Jean er niet meer is. Ik hou veel liever gewoon toezicht op de bouwprojecten zelf.'

Er was een brede grijns op Ethans gezicht verschenen, en Nicci had gemerkt dat ze zelf ook zat te glimlachen. Haar vader had gelijk. Ethan was een prettige collega, niets was hem te veel en ze besepte dat zijn opvattingen over klantenservice precies waren wat ze nodig hadden om de verkoop te stimuleren.

Ethan keek van Nicci naar haar vader en knikte toen. 'Oké,' zei hij, terwijl hij hun beiden de hand schudde. 'Met alle genoegen.'

Voelde ze zich op dat moment tot hem aangetrokken? Misschien wel. Wie zou er nu geen zin hebben om met haar handen door dat donkere krulhaar te woelen? Wie zou er nu niet met genoegen kijken naar dat gezicht als een klassiek beeldhouwwerk? Die blauwe ogen die fonkelden van plezier als hij de draak met haar stak. En dan zijn diepe stem en die daverende lach. Als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze het elke keer plezierig vond om even koffie met hem te drinken, wanneer hij naar kantoor kwam. Sterker nog: ze keek ernaar uit.

Het zou fijn zijn hem om zich heen te hebben, bedacht ze, en ze wist dat zijn aanwezigheid haar dagen zou opfleuren, dat het werk een stuk minder saai zou worden. Die middag deed ze neuriënd de facturering en klonk ze voor het eerst in tijden vrolijk als ze de telefoon opnam.

Toen Ethan drie maanden in dienst was, vroeg hij haar een keer mee uit. Tegen die tijd was de wederzijdse aantrekking onmiskenbaar, maar ze had gearzeld of ze werk en privé wel mocht combineren. Ze had hem een paar maal afgewimpeld, tot haar vader een keer een gesprek opving, hoorde dat zij hem afwees en haar apart nam om te zeggen dat ze hem een kans moest geven.

'Je kunt het veel erger treffen dan Ethan,' had hij gezegd. 'Ik mag die vent. Ik mag hem heel graag.' Dus had ze haar

vader een plezier gedaan en was tot de ontdekking gekomen dat zijzelf Ethan ook heel graag mocht.

Bijna anderhalf jaar later, toen Ethan haar ten huwelijk had gevraagd, was haar vader bijna uit zijn vel gesprongen van vreugde.

Ja, Ethan was dé oplossing voor een heleboel problemen, prentte ze zichzelf nu in, terwijl ze haar rug rechtte en zich uittrekte. Het leven zou een heel stuk makkelijker worden als ze zijn vrouw was, en na het ongeluk was hij een rots in de branding geweest en had hij alles op alles gezet voor hun toekomst. Maar er waren nog wel enkele complicaties waarmee ze moest afrekenen. Als eerste natuurlijk deze schuld van hen samen, een geheim dat ze deelden en waarover ze nooit iets los zouden laten, dat hadden ze elkaar gezworen.

De tweede complicatie was iets waardoor ze zich serieus afvroeg of trouwen met Ethan wel de juiste beslissing was...